



## Blog 135: Doe maar Kerstmispoes

Je kunt Facebook niet openen of je wordt overladen met de kersttips onder de kersttips, ieder is perfect en elke oplossing is echt de uitkomst. Als je de poorten naar de hel wilt openen wel ja. Ik doe daar aan mee, maar dan wel in eigen style. Stylo du Kerstish...

Ik ben niet zo'n meeloper, doe wel aan veel mee, maar wel op mijn manier. Die past namelijk het best, zit het lekkerst. Geheel in teken van de kerstdagen ben ik te vergelijken met zo'n kersttrui die net te fout is voor familie, maar niet fout genoeg voor vrienden. Wat dat betreft vind ik al die blogs over het tweedaagse vreetfestijn best wel hetzelfde als al die modeblogs. Als ik al die blogs moet geloven wordt het een marathon koken, met een triatlon kanen maar moet je er wel opperbest uitzien. Het zijn ook de enige dagen in een heel jaar, wat op zich al knap is, waarin die twee onderwerpen in elkaar over dreigen te vloeien. Met eerste Vreetdag kun je het best een zwart jurkje dragen, net als het korstje van je rollade, maar zoek wel naar wat subtiel glitter in het stofje en besprenkel je rollade een half uur van tevoren met rode wijn voor wat glans. Combineer dit met gegratineerde laarzen en draag er gepofte aardappel onder. Of andersom, geen idee, mijn interesse was al weg en ik was best afgeleid door mijn lilililampjes voor het raam. Als dessert is het het beste als je wat koude doet, een dunne panty met motiefje, een toefje slagroom want we zijn nog lang niet dik genoeg en vooral niet de sieraden vergeten. Grote hangoorbellen op je tiramisu en draag kersen in je oren, voor de finishing touch kun je een glas baileys dragen en doe je wat cacao poeder in je nek.

Het lijken wel verwachtingen, net als de dagen zelf. Die verwacht jou de eerste dag daar, maar dan moet de ander net de andere dag kunnen. Kan dat niet, geeft niks, al kom je maar voor een uurtje, dan zijn we al blij. Je hoeft niet superluxe te koken, we kunnen altijd nog het allerlaatste redmiddel tevoorschijn toveren want we anders nooit doen. Je kunt namelijk niet gourmetten in de lente, ten strengste verboden. Maar dan zit je daar, met een gezin. Het eten ziet er schitterend uit. Je outfit nadat je alle 6 de kinderen in het gareel hebt ziet er niet uit. Heeft wat weg van een gezicht wat net zowel een beroerte, een epilepsie-aanval en onder stroom staat tegelijk. Helemaal vertieft en je had er nog zoveel moeite voor gedaan. En dan begint de bikkelementenloop, niemand van

je monsters lust wat, er is er altijd wel 1 moe of ziek, en ondanks dat je het gezellig wilt hebben, heb je altijd net dat ene familielid waarvan je zo hoopte dat die niet zou komen, en nou issie nog dronken ook.

Alles goed bedoelt, die uitsloverij, maar mankeert er gewoon aan ordinair Mac Donalds of Domino's? Lust iedereen, hoef je je niet hijsen in kleding wat je eens per jaar shopt en met een kaars is pizza shoarma best awesome. Wat ik zeggen wil, waarom moeten we per se die twee dagen zo enorm overdrijven, kan dat niet op pakweg 23 juni en 2 augustus? Waarom laten we ons verplichten dingen te doen die we anders ook niet doen, bagger dragen die we nooit zouden kopen maar nu omdat het kerst is, je ziel, trots en wil kapot is en je meegaat in het schapengedrag van de verwachtingen? Ik denk namelijk dat het kerstgevoel zo zijn essentie verliest, we zijn zo driftig bezig anderen te pleasen dat we vergeten dat het eigenlijk gewoon feest is. Een geboorte. Ik weet niet hoe jij erbij liep toen je kind geboren was, maar dat was vast niet in een driedelig kostuum of glittertuniekje. Je at waarschijnlijk ook geen 6 gangendiner maar zat je met een boterham hagelslag op schoot, maar je was wel blij en trots. Precies datgene ontbreekt naar mijn idee.

Niet dat ik nu ineens het bestaan van mijn kerstboom ga vieren ofzo, waarschijnlijk mekker ik toch wel overal achteraan, maar het zet mij wel aan denken. En jij?